

Največji slovenski dnevnik
v Združenih državah

Velja za vse leto . . . \$6.00
Za pol leta . . . \$3.00
Za New York celo leto . . . \$7.00
Za inozemstvo celo leto . . . \$7.00

GLAS NARODA

List slovenskih delavcev v Ameriki.

The largest Slovenian Daily in the United States.
Issued every day except Sundays and legal Holidays.
75,000 Readers.

TELEFON: CORTLANDT 2876

Entered as Second Class Matter, September 21, 1903, at the Post Office at New York, N. Y., under Act of Congress of March 3, 1879.

TELEFON: CORTLANDT 2876

NO. 232. — ŠTEV. 232.

NEW YORK, SATURDAY, OCTOBER 3, 1925. — SOBOTA, 3. OKTOBRA 1925.

VOLUME XXXIII. — LETNIK XXXIII.

MEDPARLAMENTARNA UNIJA ZBORUJE V WASHINGTONU

Mir je motiv sestanka svetovnih zakonadajalcev. Člani parlamentov eno in štiridesetih narodov so se zbrali v Washington, da pospešijo stvar mednarodnega prijateljstva. — Kellogg je pozdravil navzoče ter svaril pred razredno vladno.

WASHINGTON, D. C., 2. oktobra. — Rdeče-črno-rmena zastava nemške republike je visela poleg angleškega Union Jacka ter francoske trikolorne na zidovih dvorane poslanske zbornice, ko se je zbrala medparlamentarna unija, obstoječa iz članov parlamentov eno in štiridesetih narodov, da pospeši mednarodno prijateljstvo.

Upajoč, da bo predsednik Coolidge nadaljeval s svojimi naporji, ki se tičejo razoroženja, se je Paul Loebe, predsednik nemškega državnega zbora, zahvalil za Dawesov načrt, o katerem je rekel, "da je spravil deželo zopet na noge."

Vsa druga pota, vodeča k svetovnemu miru, mednarodno razsodišče, Liga narodov, ekonomski dogovori, kodifikacija mednarodnega prava ter ženevski protokol, — so bila na programu.

Loebe je govoril v nemškem jeziku, kar se je zgodilo prvič v dvoranah kongresa, odkar sta se obe deželi spoprijeli v vojni. Zastopniki kontinentalnih dežel so govorili francoski, in mučni sistem tolmačenja govorov je zahteval pretežni čas zborovanja.

Galerije, ki so bile zjutraj natlačene polne ljudi, ki so prišli gledat mednarodne celebritete, so se polagoma izpraznile, kajti vsak posamezni govor je bil preveden v dva nadaljna jezika. S par izjemami, posebno desetimi člani japonskega parlamenta, so kazali delegatje le malo narodnostnih razlik, tako glede obleke kot splošne zunanosti.

Tudi njih obnašanje je bilo popolnoma slično onemu gospode iz Indiane ali Wyominga, koje mesta so zavzeli.

Sir Robert Horne, prejšnji angleški finančni minister, se je pritožil nad slabostjo Lige narodov pri kontroliranju svojih članov ter kritiziral celo svojo lastno vladno v zadevi mosluskih petrolejskih polja.

Baš v tem trenutku, — je rekel, — visi nova pretnja nad Mezopotamijo, kjer pravi ena spornih strank, da ne bo sprejela odločitve Lige, če se ne bo glasila v njeno korist.

Karl Lindhagen, župan iz Stockholma, je bičal slabost Lige ter rekel, da ne more ustrahovati niti svojih lastnih članov.

Protokol Lige narodov, — je izjavil, — obsoja agresivne vojne kot zločin. Ultimatum angleške vlade na Egipt ter špansko-francoska vojna proti Rifcem pa očitno ne zanima niti Lige narodov, niti parlamentarne unije.

Ameriški državni tajnik Kellogg, ki je pozdravil zbrane delegate v imenu vlade Združenih držav, je svaril pred tendenco, da se skuša uveljaviti splošni mir z umetnimi ureditvami ter vseživljenjskimi sredstvi, katere predlagajo državniki.

Univerzalni mir, — je izjavil, — je bil sen državnikov tekom stoletij, a nikdo ni še našel primerne sredstva. Zdravila mora izvirati iz src in razuma narodov.

Dočim se evropski državniki očitno najbolj boje agresije od zunaj, je navedel državni tajnik nevarnosti, ki tiče v "razrednem tiranstvu" in nevarnosti "tiranstva večin, ki so prav tako škodljiva človeški prostosti kot je tiranstva monarhov".

Važna odločitev glede zavarovanja.

Prizivni odelček sodišča v Brooklynu je večerj očitno, da ni treba zavarovalni družbi izplačati zavarovalnine za življenje morilec, katerega je usmrtila država. Ta sklep je prvi take vrste v tej državi ter je bil soglasen.

Zadeva se tiče Key Pendleton Smitha, doma iz Zgornje Indije, pary.

Podmorskega čolna Zavez. kampanja ne morejo dvigniti. v Severni Afriki.

Parna dvigala ne morejo premakniti potopljenega podmorskega čolna. Admiral vodi reševalna dela. — Strojni prostor je preplavljen in s tem je izginilo zadnje upanje, da je kdo posadke še živ.

NA POZORIŠČU NESREČE, 2. oktobra. — Končni dokaz, da ni niti en član posadke podmorskega čolna S-51 še živ v strojnem kompartmentu podmorskega čolna, ki se je potopil v noči preteklega petka, je bil uveljavljen večerj ponoči, ko je Harry Reinhardt, eden štirih potapljačev, zaposlenih pri reševalnem delu, izkopal luknjo skozi pokrov strojnega oddelka podmorskega čolna. Po par sekundah so prenehali prihajati iz prostora značilni mehurčki, kar pomenja, da je kompartment preplavljen z vodo.

Vrtanje luknje je trajalo sedem minut s pomočjo oksiacetienske baklje, s katero se je spustil Reinhardt v globino. Nadaljnji potapljač Grove pa je ustanovil potrebno zvezo.

eš vedno je neznan položaj v motornem prostoru, ki se nahaja nad strojnimi oddelki, a za slučaj ugodnega vremena bodo potapljači danes skušali prodreti v ta prostor.

Dve veliki dvigali sta si zaman prizadevali premakniti podmorskega čolna. Če bi bila dva kompartmenta v zadnjem delu podmorskega čolna brez vode, kar bi značilo, da je še vedno kak član posadke lahko živ, bi se bil podmorski čoln udal pritisku ter se premaknil. To pa se ni zgodilo in ker sta se oba čolna z dvigali pričela nevarno nagibati na stran, so bile tožadene operacije ustavljene.

Nato je admiral Christy zopet ukazal potapljačem, naj se spuste pod vodo. Sporočilo, ki so ga prinesli na površino, je še nadalje oslabilo medla upanja reševalcev.

Kljub temu pa bodo tukajšnje mornariške sile nadaljevale z operacijami, dokler ne bo ugotovljeno, da ni nobenega življenja v potopljenem podmorskem čolnu.

Nismo še gotovi, — je izjavil Christy, — Preizkusili bomo čoln s pomočjo lukanj, izdolbenih v strani. Če ne bo to rešilo problema, bomo poskusili nekaj drugega, — mogoče nekaj, na kar ni dosedaj še nikdo mislil.

Operacije večerjajnega dne so se vršile v skrajno ugodnih razmerah. Ker je bilo morje mirno, sta se oba dvigalna čolna Monarch in Century lotila dela s svojimi kombinirano silo tristo tona. Potapljači so delali v luči blestečega solca, kojega žarki so medlo prodrli celo do globine 130 čevljev.

Spodaj je skrajno ugoden dan, — je sporočil Wallie Lilja, veteranski potapljač. — Različno sem videl ribe, ki so plavale krog podmorskega čolna.

"Dutch" Anderson še vedno straši.

BRISTOL, Tenn., 29. sept. — Neki človek, o katerem se domneva, da je George "Dutch" Anderson, bandit in morilec, je bil aretiran večerj zvečer v Benton Valley, v bližini tukajšnjega kraja. Arestacijo je izvršil šerif John Little iz Washington okraja, Virginia ter poštini inspektor Hoback. Jetrnik je rekel, da se piše Thomas Willford in da je prišel iz

General Rivera, španski diktator, je sporočil, da je glavno mesto ustave cilj španske ofenzive. — R. Kahn, poročevalec Tempa, je bil ubit v bližini generala Naulina. — Francozom v Siriji jako slabo prede.

MADRID, Španija, 2. oktobra. Adžir, glavno mesto Abdel Krima v španskem Maroku, par milj od Alhucemas zaliva, je v plamenih, a dosedaj ni še znano, če so zapalili mesto Rifei, ali če je požar posledica španskega obstreljevanja.

General Primo de Rivera, ki se nahaja na krovu bojne ladje Alfonso XIII., zasedane pri Alhucemas zalivu, je sporočil radijskim putem, da Adžir gori. Špansko prodiranje v zadnjih par dneh je imelo za svoj cilj to utrjeno postojanko. V svojem sporočilu je rekel Primo de Rivera, da so zasedle španske čete višine pri Mackram brez odpora. Glede usode Adžirja je rekel:

— Adžir gori in gori tudi stan Abdel Krima. Požar, ki je viden z naših novih opozicij, nudi čuden prizor.

FEZ, Maroko, 2. oktobra. — Zmage, vsled katerih so Francozi celih dvajset kilometrov napredovali, niso bile le bolj popolne kot jih je pričakoval generalni štab, temveč so benam tudi nudile francoskim poveljnikom zagotovilo, da bodo Rifei prepustili Adžir španskim četam, kakorhitro se bo pričel veliki napad.

Francoski poveljniki so določili osem in štirideset ur za predvečernje operacije vsprichi narave ozemlja ter možnosti resnega odpora od strani nasprotnika, ki pa se ni pojavil. Francoske sile pa so zasedle zaželjene višine v teku par ur ter obvladujejo sedaj doline.

Operacije pa so bile začasno prekinjene, ker je treba zgraditi ceste, da se spravi potrebne zaloge v ozemlje, v katerem je edino znamenje civilizacije telefonska črta med znanjimi postojankami pri Alkoul ter glavnim stanom Abdel Krima.

FEZ, Maroko, 2. oktobra. — Reginald Kahn, poročevalec lista Le Temps na maroški fronti, je bil ubit malo potem, ko je zapustil glavni stan generala Naulina.

Francoske čete, ki operirajo v Kifane okraju proti vstajskim četam, prodirajo ter drobne opozicije Rifeev. S tem pa tudi podpirajo kombinirane špansko-francoske čete, ki se vedno bolj bližajo Alžirju, glavni postojanki Abdel Krima, rifskega voditelja.

Glas se, da Rifei že čutijo te kombinirane operacije in da je bil Abdel Krim prisiljen prekiniti svoje ofenzive proti Tetuani, španskemu glavnemu mestu v Maroku, ker je moral poslati čete na ogrožena mesta na jugu.

KAJIRA, Egipt, 2. oktobra. — V poročilih, ki so dospela danes iz Haife, se glasi, da so doživeli Francozi v Siriji nov poraz. Velika sila Druzov iz Suedije je prisenetila ter obkolila francosko silo, kateri je poveljeval general Gamelin. Francozi so imeli baje velike izgube, predno se jim je posrečilo priboriti si pot iz zasede.

Rose Hill, Va. S seboj je nosil kovčeg, napolnjen z žemsko obleto. Glas se, da odgovarja popisu Andersona. Odvedli so ga v Abingdon, Va. kjer ga bodo skušali identificirati.

Angl. radikalci in varnostni dogovor.

Angleški radikalci bodo vodili boj proti varnostnemu dogovoru. MacDonald je obvestil zborovanje delavske stranke v Liverpoolu, da bodo sklicali socialistično mednarodno konferenco proti dogovoru.

LIVERPOOL, Anglija, 2. okt. Mednarodna socialistična konferenca bi sklicana, da se bori proti varnostnemu dogovoru, ki bo, kot se domneva, sklenjen na konferenci evropskih zunanjih ministrov, kojih sestanek se bo pričel v ponedeljek v Locarno v Švici. Na večeršnjem zasedanju konferenčne delavske stranke je objavil Ramsey MacDonald socialistično opozicijo prpti temu dogovoru.

Ta izjava je bila sprejeta z velikim zanimanjem v diplomatičnih krogih, ki so se pečali dosedaj v glavnem z obiskom ruskega zunanjega ministra Čičerina pri nemškem zunanjem ministru Stresemannu v Berlinu. Austen Chamberlain in drugi člani angleške delegacije, ki bo odpotovala iz Londona v soboto, so razpravljali glede zadnjih točk angleške politike v zvezi s to konferenco.

Splošno je bilo že znano, da nasprotuj delavska stranka temu dogovoru, a nov element predstavlja migljaj MacDonalda, da nameravajo socialisti vzporediti mednarodno akcijo.

Objava MacDonalda, o kateri domnevajo v tukajšnjih oficijelnih krogih, da ima namen igrati v roke Čičerina, ki si na vse mogoče načine prizadeva pregovoriti Nemčijo, naj ne sklene varnostnega dogovora z zavezniki, je prišla tekom govora o resoluciji, tikajoči se oficijelne zmanje politike. Ta resolucija je obsodila varnostni dogovor, vzdržala ženevski protokol ter zahtevala povratek Rusije pod sovjetsko družino evropskih narodov.

Kakorhitro 56 znan izid pogajanj v Locarno, — je rekel prejšnji ministrski predsednik, — bo sklicana posebna mednarodna socialistična konferenca, ki bo objavila pronunciamiento na mednarodni delavski razred glede pomena dogovora ter politike, katero je treba sprejeti napram temu dogovoru.

Delavska stranka, — je rekel MacDonald, — bi tudi rada, če bi bilo mogoče, revidirala versailsko mirovno pogodbo, katero je ožgosal kot "strašno uravnavo", skoro prav tako krivično kot je bila vojna v svojih učinkih. Versailška uravnava pomenja velikansko zmedo, katero mora delavstvo neprestano odstranjati, — je rekel prejšnji ministrski predsednik.

Tekon živahne obrambe stališča delavske vlade napram Dawesovemu načrtu, katerega so kritizirali prejšnji govorniki, je rekel MacDonald, da niso kapitalisti prepričali zbrisanja reparacij, "temveč vaši lastni tovariši, strokovni unijonisti Francije in Belgije". Dawesov načrt, — je rekel, — če bi se ga primerno izvedlo, bi pomagal korak proti emancipaciji evropskih delavskih razredov. Če bi se vrnil k sili, je rekel MacDonald, bi imenoval komitej, ki bi preiskal učinkovanje Dawesovega načrta na angleške industrije.

V tukajšnjih oficijelnih krogih obžalujejo odločno delavsko opozicijo proti varnostnemu dogovoru, ker bo ta opozicija škodovala reprezentativnemu značaju angleške delegacije v Locarno in ker se je pojavila istočasno z obiskom

NAPETOST MED ANGLIJO IN TURŠKO REPUBLIKO

Anglija gromadi brodovje, ko so Turki povečali svojo armado. — Uradniki v Londonu pravijo, da se je zgodilo to slučajno, a drugi zatrjujejo, da je mobiliziranje štirih letnikov turške armade "bluf".

LONDON, Anglija, 2. oktobra. — Poročilo iz Carigrada, da so poklicali Turki pod zastave štiri nadaljne letnike svoje armade in objavo v Londonu da bodo vzdržali Angleži močno brodovje v vodah Bližnjega izтока tekom naslednjih par tednov, razlagajo v angleških uradnih krogih kot naveden slučaj, ki nima nobenega nadaljnega pomena. Uradniki pravijo, da je brodovje zaposleno izključno le z manevri.

Uradniki pravijo, da bi turška kretnja ne mogla povzročiti nemira, temveč da je le v polnem soglasju s turško vojaško politiko glede zavarovanja meja. Domneva se, da ni mogoče razlagati vpo-klicanja novincev kot znak bojevitnega razpoloženja. Tukajšnji uradni krogi trdijo, da nimajo niti najmanjšega pojma, da bi bilo to gibanje v kakšni zvezi z angleško-turškim sporom glede Mosula, ki se nahaja sedaj v rokah Lige narodov.

Neuradni opazovalci pa dajejo izraza mnenju, da so napravili Turki, ko so poklicali pod zastave štiri razrede vojaštva, velikopotezno kretnjo, — najbrž bluf — v namenu, da dosežejo zase ugodno uravnavo mosulskega vprašanja. Ti opazovalci so tudi mnenja, da imajo angleški mornariški manevri v iztočnem Sredozemskem morju namen vplivati na Turke in njih korake.

Vsi krogi v Londonu pa soglašajo v prepričanju, da ne obstaja nikaka nevarnost oboroženega spopada.

Na temelju navodil se bo koncentrirala tretja angleška mornariška eskadra, tretja eskadra križark ter prva in tretja flotila rušilcev dne 8. oktobra v Suda zalivu na otoku Kreta, kjer bo ostala en teden.

Čičerina v Berlinu. Sovjetski minister bo povečal vrednost svojih izjav v Berlinu, kajti rekel bo, da bodo dogovor, katerega naj sklene Nemčija, najbrž razirali angleški laboranti v slučajih, da bi us polastili zopet vlade.

zvezi s tem je bilo objavljeno naslednje obvestilo: — Mrs. Wilson vztraja pri politiki, kateri je sledila izza časa, ko je zapustila Belo hišo ter noče niti potrditi, niti zanikati poročil v časnikih, ki se tičijo njene poroke.

Mrs. Wilson noče govoriti o "zaroki".

PARIZ, Francija, 2. oktobra. — Dosti se špekulira tukaj in v Ženevi o govorici, da se namerava zaročiti vdova predsednika Wilsona z dr. Sterling Ruffinom, zdravnikom iz Washingtona. V

Bolgarska je poslala delegacijo.

SOFIJA, Bolgarska, 1. oktobra. Bolgarska vzgojna oblast je sklenila poslati v Nemčijo posebno delegacijo, ki bo študirala razvoj tamošnje umetnosti in znanosti ter skušala ustanoviti kulturna odnošja med obema deželama.

DENARNA IZPLACILA V JUGOSLAVIJI, ITALIJI IN ZASEDENEM OZEMLJU

Danes so naše cene sledeče:

JUGOSLAVIJA:

1000 Din. — \$18.80 2000 Din. — \$37.40 5000 Din. — \$93.00

Pri nakazilih, ki znašajo manj kot en tisoč dinarjev računamo posebej 15 centov za poštino in druge stroške. Razpošilja na zadnje pošte in izplačuje "Poštni čekovni urad".

ITALIJA IN ZASEDENO OZEMLJE:

200 lir \$ 9.40 500 lir \$22.50

300 lir \$13.80 1000 lir \$44.00

Pri naročilih, ki znašajo manj kot 200 lir, računamo po 15 centov za poštino in druge stroške. Razpošilja na zadnje pošte in izplačuje Ljubljanska kreditna banka v Trstu.

Za pošiljate, ki presegajo PETTISOČ DINARJEV ali pa DVATISOČ LIR dovoljujemo po možnosti še poseben popust. Vrednost Dinarjem in Liram sedaj ni stalna, menja se večkrat in nepričakovano; iz tega razloga nam ni mogoče podati natančne cene vnaprej; računamo po ceni tistega dne, ko nam pride poslani denar v roke. POŠILJATVE PO BRZOJAVNEM PISMU IZVRŠUJEMO V NAJKRAJŠEM ČASU TER RAČUNAMO ZA STROŠKE \$1.— Denar nam je poslali najbolje po Domestic Postal Money Order ali po New York Bank Draft.

FRANK SAKSER STATE BANK

82 Cortlandt Street

New York, N. Y.

Telephone: Cortlandt 4687

BRIGITA

ROMAN. — Spisal C. M.

Za "Glas Naroda" priredil G. P.

28

(Nadaljevanje.)

Takoj pri vratih se je sestal z Brito. Zapazila je, da sta odšla oba bratranca ven in da se je vrnil le Teo.

Slednji je šel mimo nje, ne da bi, kot ponavadi zapičil v njen obraz svojih pogledov. In čeprav je stala sama, je ni nagovoril niti z eno besedico. Iz tega je sklepala, da se je vršil med obema bratrancema pogovor in lotil se je je nejasen strah.

Ko je zagledala Herberta, je vzdihnila. Z velikimi očmi, v katerih je ugasnil ves blisk, je zrla s strahom proti njemu.

On se je nasmehnil kot v pomirjenje, stopil proti njej ter rekel pritajeno:

— Vse je urejeno, milostljiva gospodična. Moj bratranec vas ne bo več nadlegoval in jaz vas prosim za njega odpustanja.

Njene oči so se vedno boječe zrlje vanj.

— Ali se vam je pripetilo res kaj neprijetnega, gospod doktor? Meni bi bilo strašno, če bi vam viteško obnašanje prineslo neprijetnosti.

Herbert se je nasmehnil.

— Ne, ne, gotovo ne. Ni vam treba gledati s takim strahom. Nikakega prelivanja krvi ni bilo in nikakega kravala. Zadeva je bila urejena povsem mirno. Zopet ste lahko vesela, moj bratranec se vam ne bo nikdar več vsiljeval — kar obžaluje, da se je spoznal vam nasproti.

Ta mala neresnica, s katero je hotel oditi za Brito zadnje zelo, mu ni lahko prišla preko ustnic.

Oci Brite so zarle.

— Ilvala vam, — ah, — zelo se vam zahvaljujem, — je vzkliknila mrzlico. Ker je cutila, da stopajo solze v njene oči, se je hitro obrnila ter izginila za skupino gospodov, ki so stali poleg vhoda.

Sledil ji je z očmi.

— Ljubo, sladko bitje, kako bogato bi lahko napravilo moje življenje, če bi te mogel pridobiti, — si je mislil.

Tekom večera sta se še enkrat sresta. Brita je dosti plesala, kajti noben gospodov ni hotel zamuditi prilike, da se natančneje seznani z lepo družabnico.

Tudi Herbert jo je koncem slavnosti prosil še za en ples. Govorila pa sta le o splošnih stvareh. Čeprav je gorela ljubezen v njegovem srcu, se je vendar obdržal. On ni bil one vrste mož, ki se da jo popolnoma obvladati od svojih čustev.

Pozno v noči se je končala prireditev. Gostje so se poslovili z obžalovanjem, da ni trajala zabava še par nadaljnjih ur. Teo se je hladno in formalno poslovil od Brite.

Herbert pa je podal Briti roko ter gorko stisnil njeno.

— Ali je sedaj zopet vse dobro? — so vpraševale njegove oči.

Z ljubim smehljajem je odvrnila pritisk njegove roke.

Gospa Klavdina je stala pri tem tihem slovesu. Njene črne oči so ostro opazovale Brito. Mhak izraz pa je težal na njenem obrazu, ko je šla po stopnicah navzgor, opirajoča se na roko Brite.

Brita je vprašala pred sobo gospe, če še potrjuje njene službe. Tedaj pa je prišla gospa Klavdina z obema rokama glavo Brite ter jo poljubila na čelo.

— Ali si se dobro zabavala, Brita? — jo je vprašala smehljaje.

— O, bilo je nekaj krasnega, — najpše, kar sem kdaj doživela, — je odvrnila Brita ter globoko vzdihnila.

Gospa Klavdina je prikimala.

— Sedaj pa greva spat. Lahko noč, dete!

Brita ji je poljubila roko.

— Lahko noč, milostljiva gospa in hvala, — tisočkrat hvala za vašo dobrotost.

Stara dama pa je zamahnila z roko.

— Ne zahvaljuj se, dete, ljubi, — je rekla pritajeno ter izginila v svojo sobo.

Brita je stala nekaj časa ter zrla na vrata.

— Ljubiti, — da, jaz ti ljubim, draga, plemenita gospa! — je šepetala ter odšla počasi v svojo sobo. Tam je stala dolgo pri oknu ter zrla na nebeski svod, posut z zvezdami. Mislija je na Herberta Frensa in sree ji je postalo pri tem težko.

— Ne smem se izgubiti, — zame ni nobene take sreče. Ah, ljubi Oče v nebesih, pomagaj mi, da ne bom tako zelo trpela! Ljubim ga neizrečno. To vendar ni noben greh, — kajti jaz nočem nič, kot videti ga sempatam. Tako dober je, tako časten. Pomagaj mi, da bom obvladala to svojo ljubzen!

XIII.

Kmalu in po prireditvi v parku se je napotila gospa Klavdina z Brito za šest tednov v neko morskopališče.

Le še en družinski večer se je vršil pred odpotovanjem. Takrat je bil odsoten Teo Frensen, baje radi tega, ker je moral sprejeti neko drugo povabilo. Z izjemo gospe Suzane Mihaelis ga ni nikdo pogrešal.

Herbert se je z Brito komaj več pečal kot ponavadi. Ni hotel namreč dati nobenega povoda za govorice. Ča pa je mogel izpregovoriti z njo par besed, ne da bi bili pri tem opozorjeni drugi, je storil to na gorak, prisrčen način. Iskreno ga je veselilo, da so zrlje njene oči vanj tako zaupljivo kot zre človek na prijatelja, kojega zvestobo je izkisl.

Nikdo ni sumil, kaj se je vršilo v sredi teh dveh mladih ljudi. Le oči gospe Klavdine so videle ostrije. S tem, kar je videla, pa je bila očividno zelo zadovoljna ter v polnem soglasju.

Nato pa so se poslovili drug od drugega za več tednov. Na potovanje ni odšla le gospa Klavdina, temveč tudi večina prijateljev in znancev.

Gospa Klavdina je potovala z Brito preko glavnega mesta. Trdila je, da mora marsikaj nakupiti in da si želi videti veliko opero. V resnici pa je hotela razkazati Briti glavno mesto, katerega slednji ni dosti poznala, čeprav je bila prej uslužbena pri generalu.

Par dni pojezje sta odpotovali k morju.

Prvikrat je videla Brita morje in prvokrat je spoznala življenje in vrvenje v morskem kopališču. Z velikim zanimanjem je sprejemala vse vase. Najbolj krasno se ji je zdelo kopanje v odprtem morju. Bila je dobra plavalka ter ni bila nikdar sita plavanja. Gospa Klavdina je jo pogosto smeje okregala in vsakdo, ki ju ni bliže poznal, ju je smatral za mater in hčer.

Vedno bolj iskreno je postajalo razmerje med obema ženskama. Gospa Klavdina si je na vse kriplje prizadevala, da razvadi Brito in ta je vračala vso ljubzen in dobrohotnost s hvaležnostjo in udanostjo. Čim bolj je izgubljala strah pred njo, tem močnejši je bil v njej občutek otroške ljubzen do te dobre žene, ki je spravila

soladne žarke v njeno življenje. V svojem bistvu veseli temperament je prihajal vedno bolj in bolj na površje. Odkar se je mudila Brita pri njej, je bila stara dama vsa izpremenjena. Življenje je imelo za njo zopet vsebino in veselilo jo je tudi njeno bogastvo, ker je mogla z njim olepšati življenje Brite.

(Dalje prihodnjič.)

Miran Jarc:

Groza.

Kakor valovi levje grive se opletajo grobni sunkovito butajoče reke ob lesene stebre starega mostu. Travniki s tiho stezjo, po katerih so v lepih večerih hodili samotni ljudje, je utonil pod rjavo dlako ogromne zveri, ki jo je tridnevno deževje prebudilo iz otopelosti. Od vseh vasi krozi jo žalostna poročila: v selih je povodenj razrušila najbogatejše kmetije. Kot v porog je odplavila župana, ki je moral nekaj ur doživljati robinzonado na okornem deblu izpod svoje žage. Jutri je zabeležilo v svojo kroniko tri smrti. V Zalesju je poplava sredi noči nenadoma presenetila na skednju fanta in dekleta. Smutni strah se je večal in večal. Po cestah so se zbirali bežeči kmetje. Na vozovih so reševali stare skrinje in omare, ki so se pod spomeniki prejšnjih stoletij čudnaško okorno prerivali v sedanjost. Po križpotih si se pojavljali zgubljeni stari, vraževerne ženske in mladi berači, pretkani klateži in proroški cigani, ki so iz rok, in čela in kart oznanjali, da so napočili dnevi bližajočega se sodnega dne. Orožništvo in vojaštvo, ki se je razpostavilo križni dežele, je zaman zasledovalo črne tuje, ki so se sumljivo gosto šredili, kot da jih je iz dna pljusknilo kalno valovanje na površje.

Na obrazih vseh je mrzlično vztrepetavala negotovost. Nabo je bilo kovinsko težko in ploskovito, da je vsaka jasna misel omamlila in ugasnila kot kresnica v močvirju. Živalski strah je prevzemal vse grozotnejše oblike: govornici so o vlohah, o požarih. Pretkanci so si izmislili pretečo novo vojno, in trosili govorico o kugi, ki je pristopila iz Azije v Evropo. Sama po sebi so se otvortila taka proizvajalica vesti na važnejših mestih. Kakoga prodajalec tobaka zunaj vasi je obkrožila gosta čreda radovednežev, ki so z naslodo tipali za pomirjevalnimi uradnimi poročili še bolj porazna dejstva. Neki odpuščen delavec je začel gromovito obdoličevati tehniko. Vodili so ga iz gostilne v gostilno in ga napajali. On jim je govoril. Vzneseno, plantče. O rudnikih, o Orientekspresu, o radiu, o telefonih. Svojo razlago je stalno okraševal s krivicami, ki jih povzročajo te jeklnske iznajdbe. Govoril jim je o velikih stvarkah in uporih in o borbah med bogatimi in zaštonjkarji. In ko so ga poslušali, jim je pred duhovnimi očmi rastla strahotna apokaliptična zver Tehnika: ogromen pajk aeroplanov, avtor in najgroznejši strojev, ki je omrežil že vso zemljo. In zemlja — kot da so jo užalili: začela jih je opozarjati.

Že par noči je zganilo hiše zateglo zamolčko bobnenje, ki je utihnilo v pluskoto dežja in v gmetirju in križanju bliskov.

Stara ženica, ki jo je brezsrčni gospodar pogljal kot užitkarico iz bajte, je našla zatočišče pri zaprti tem krojaču, ki mu je donasala celo dobiček. Prorokovala je trumam, ki so jo prošile ponoči in odsvetovala zakonske zveze. Ču bi rodili zarod črni dobi v žrelo. Nekemu mesečnemu pastirju je natvezila bajko o vojni med človekom in zemljo, kar ga je na vso moč prevzelo, da so ga našli vaščani vsega jokajočega na cerkvenem pragu.

Vojna med človekom in zemljo. Misli bi, da se bodo začeli ljudje družiti kot bratje in sestre, pa je bilo narobe. Iz oči jim je začela sijati lokavost in nezaupljivost. Roka se je roki odmikala. Besede so bile odseckane in jednate kot telegrafska znamenja. Že otroci so se osvobajali staršev in se lihotajili med brzdomeci. Brezdomstij je začelo mikati. Nomadski duh, ki so ga stoletja vzgoje in reda uspravala, se je po-

bunjeval in tikal kot odgnani tuje na vrata. Brezdomstvo je bila edina gotovost. Požarni signali so se vse bolj ostrili. Zvon jim ni več oznanjal božjega kraljestva, temveč bil jim je klakar ne-nadnih, zagonečnih razodetj: razodetje požara, kot je tulež trobila razodetje avta in strel iz topa prebujenje v razbijanje in rušenje.

Vodovje je še vedno mra. Zdranjeni levi, ki so jih v nočeh bičale vijolične nebeske sulice, si zataglo hropeli in se igrali s travniki, polji in cestami. Trgali so mostove, kot da so jih zgradili otroci, ne pa delavne roke večjih stavbiteljev, ki so nekoč kot za večnost postavljali spomenike svoje zmagovalnosti.

Toda ogromni železniški viadukti, ki se je bočil kot slavolok nad pobesnelo reko, je bil videti neporazen. Visoko nad poplavljenno dolino so drveli brzi vlaki, so drdrale tovarne kače. Tujina jih je opotila, tujina jih pogoltna, komaj za par sekund so se brezbržno ozirali nad besnečim pustošenjem spodaj. Uporni Andreje je razumel. Kot iz sanj jim je tolmačil in kazal z roko drveče vlakove: "Ali čujete njih rezki porog? Tega voda ne premore. Vasi dedje, Vasi očetje in vsi so peli in sanjali, so trpeli in se veselili in jokali. Kakor je zemlja velala. Kakor se je zljubilo nebu. Uboga deca solnce in zemlje, vode in zraka. Tam in pokazal je v dalje šumečih velesmet, kamor so železce grmeče kače, tam jim ni mar ne solnce, ne zemlje, vode, ne zraka. Umetna solnce ji pretvarjajo noč v dan, v zavitih cevih in steklenicah pretakajo tekočine, ki bodo kdaj nadomestovale vsakdanji kruh."

Kljubovala mu je stoletna starost, ki ji je tupljenje že čisto zora. Druga toba čreda radovednežev, ki so z naslodo tipali za pomirjevalnimi uradnimi poročili še bolj porazna dejstva. Neki odpuščen delavec je začel gromovito obdoličevati tehniko. Vodili so ga iz gostilne v gostilno in ga napajali. On jim je govoril. Vzneseno, plantče. O rudnikih, o Orientekspresu, o radiu, o telefonih. Svojo razlago je stalno okraševal s krivicami, ki jih povzročajo te jeklnske iznajdbe. Govoril jim je o velikih stvarkah in uporih in o borbah med bogatimi in zaštonjkarji. In ko so ga poslušali, jim je pred duhovnimi očmi rastla strahotna apokaliptična zver Tehnika: ogromen pajk aeroplanov, avtor in najgroznejši strojev, ki je omrežil že vso zemljo. In zemlja — kot da so jo užalili: začela jih je opozarjati.

Že par noči je zganilo hiše zateglo zamolčko bobnenje, ki je utihnilo v pluskoto dežja in v gmetirju in križanju bliskov.

Stara ženica, ki jo je brezsrčni gospodar pogljal kot užitkarico iz bajte, je našla zatočišče pri zaprti tem krojaču, ki mu je donasala celo dobiček. Prorokovala je trumam, ki so jo prošile ponoči in odsvetovala zakonske zveze. Ču bi rodili zarod črni dobi v žrelo. Nekemu mesečnemu pastirju je natvezila bajko o vojni med človekom in zemljo, kar ga je na vso moč prevzelo, da so ga našli vaščani vsega jokajočega na cerkvenem pragu.

Vojna med človekom in zemljo. Misli bi, da se bodo začeli ljudje družiti kot bratje in sestre, pa je bilo narobe. Iz oči jim je začela sijati lokavost in nezaupljivost. Roka se je roki odmikala. Besede so bile odseckane in jednate kot telegrafska znamenja. Že otroci so se osvobajali staršev in se lihotajili med brzdomeci. Brezdomstij je začelo mikati. Nomadski duh, ki so ga stoletja vzgoje in reda uspravala, se je po-

bunjeval in tikal kot odgnani tuje na vrata. Brezdomstvo je bila edina gotovost. Požarni signali so se vse bolj ostrili. Zvon jim ni več oznanjal božjega kraljestva, temveč bil jim je klakar ne-nadnih, zagonečnih razodetj: razodetje požara, kot je tulež trobila razodetje avta in strel iz topa prebujenje v razbijanje in rušenje.

Vodovje je še vedno mra. Zdranjeni levi, ki so jih v nočeh bičale vijolične nebeske sulice, si zataglo hropeli in se igrali s travniki, polji in cestami. Trgali so mostove, kot da so jih zgradili otroci, ne pa delavne roke večjih stavbiteljev, ki so nekoč kot za večnost postavljali spomenike svoje zmagovalnosti.

Toda ogromni železniški viadukti, ki se je bočil kot slavolok nad pobesnelo reko, je bil videti neporazen. Visoko nad poplavljenno dolino so drveli brzi vlaki, so drdrale tovarne kače. Tujina jih je opotila, tujina jih pogoltna, komaj za par sekund so se brezbržno ozirali nad besnečim pustošenjem spodaj. Uporni Andreje je razumel. Kot iz sanj jim je tolmačil in kazal z roko drveče vlakove: "Ali čujete njih rezki porog? Tega voda ne premore. Vasi dedje, Vasi očetje in vsi so peli in sanjali, so trpeli in se veselili in jokali. Kakor je zemlja velala. Kakor se je zljubilo nebu. Uboga deca solnce in zemlje, vode in zraka. Tam in pokazal je v dalje šumečih velesmet, kamor so železce grmeče kače, tam jim ni mar ne solnce, ne zemlje, vode, ne zraka. Umetna solnce ji pretvarjajo noč v dan, v zavitih cevih in steklenicah pretakajo tekočine, ki bodo kdaj nadomestovale vsakdanji kruh."

Kljubovala mu je stoletna starost, ki ji je tupljenje že čisto zora. Druga toba čreda radovednežev, ki so z naslodo tipali za pomirjevalnimi uradnimi poročili še bolj porazna dejstva. Neki odpuščen delavec je začel gromovito obdoličevati tehniko. Vodili so ga iz gostilne v gostilno in ga napajali. On jim je govoril. Vzneseno, plantče. O rudnikih, o Orientekspresu, o radiu, o telefonih. Svojo razlago je stalno okraševal s krivicami, ki jih povzročajo te jeklnske iznajdbe. Govoril jim je o velikih stvarkah in uporih in o borbah med bogatimi in zaštonjkarji. In ko so ga poslušali, jim je pred duhovnimi očmi rastla strahotna apokaliptična zver Tehnika: ogromen pajk aeroplanov, avtor in najgroznejši strojev, ki je omrežil že vso zemljo. In zemlja — kot da so jo užalili: začela jih je opozarjati.

Že par noči je zganilo hiše zateglo zamolčko bobnenje, ki je utihnilo v pluskoto dežja in v gmetirju in križanju bliskov.

Stara ženica, ki jo je brezsrčni gospodar pogljal kot užitkarico iz bajte, je našla zatočišče pri zaprti tem krojaču, ki mu je donasala celo dobiček. Prorokovala je trumam, ki so jo prošile ponoči in odsvetovala zakonske zveze. Ču bi rodili zarod črni dobi v žrelo. Nekemu mesečnemu pastirju je natvezila bajko o vojni med človekom in zemljo, kar ga je na vso moč prevzelo, da so ga našli vaščani vsega jokajočega na cerkvenem pragu.

Vojna med človekom in zemljo. Misli bi, da se bodo začeli ljudje družiti kot bratje in sestre, pa je bilo narobe. Iz oči jim je začela sijati lokavost in nezaupljivost. Roka se je roki odmikala. Besede so bile odseckane in jednate kot telegrafska znamenja. Že otroci so se osvobajali staršev in se lihotajili med brzdomeci. Brezdomstij je začelo mikati. Nomadski duh, ki so ga stoletja vzgoje in reda uspravala, se je po-

bunjeval in tikal kot odgnani tuje na vrata. Brezdomstvo je bila edina gotovost. Požarni signali so se vse bolj ostrili. Zvon jim ni več oznanjal božjega kraljestva, temveč bil jim je klakar ne-nadnih, zagonečnih razodetj: razodetje požara, kot je tulež trobila razodetje avta in strel iz topa prebujenje v razbijanje in rušenje.

Vodovje je še vedno mra. Zdranjeni levi, ki so jih v nočeh bičale vijolične nebeske sulice, si zataglo hropeli in se igrali s travniki, polji in cestami. Trgali so mostove, kot da so jih zgradili otroci, ne pa delavne roke večjih stavbiteljev, ki so nekoč kot za večnost postavljali spomenike svoje zmagovalnosti.

Toda ogromni železniški viadukti, ki se je bočil kot slavolok nad pobesnelo reko, je bil videti neporazen. Visoko nad poplavljenno dolino so drveli brzi vlaki, so drdrale tovarne kače. Tujina jih je opotila, tujina jih pogoltna, komaj za par sekund so se brezbržno ozirali nad besnečim pustošenjem spodaj. Uporni Andreje je razumel. Kot iz sanj jim je tolmačil in kazal z roko drveče vlakove: "Ali čujete njih rezki porog? Tega voda ne premore. Vasi dedje, Vasi očetje in vsi so peli in sanjali, so trpeli in se veselili in jokali. Kakor je zemlja velala. Kakor se je zljubilo nebu. Uboga deca solnce in zemlje, vode in zraka. Tam in pokazal je v dalje šumečih velesmet, kamor so železce grmeče kače, tam jim ni mar ne solnce, ne zemlje, vode, ne zraka. Umetna solnce ji pretvarjajo noč v dan, v zavitih cevih in steklenicah pretakajo tekočine, ki bodo kdaj nadomestovale vsakdanji kruh."

Kljubovala mu je stoletna starost, ki ji je tupljenje že čisto zora. Druga toba čreda radovednežev, ki so z naslodo tipali za pomirjevalnimi uradnimi poročili še bolj porazna dejstva. Neki odpuščen delavec je začel gromovito obdoličevati tehniko. Vodili so ga iz gostilne v gostilno in ga napajali. On jim je govoril. Vzneseno, plantče. O rudnikih, o Orientekspresu, o radiu, o telefonih. Svojo razlago je stalno okraševal s krivicami, ki jih povzročajo te jeklnske iznajdbe. Govoril jim je o velikih stvarkah in uporih in o borbah med bogatimi in zaštonjkarji. In ko so ga poslušali, jim je pred duhovnimi očmi rastla strahotna apokaliptična zver Tehnika: ogromen pajk aeroplanov, avtor in najgroznejši strojev, ki je omrežil že vso zemljo. In zemlja — kot da so jo užalili: začela jih je opozarjati.

Že par noči je zganilo hiše zateglo zamolčko bobnenje, ki je utihnilo v pluskoto dežja in v gmetirju in križanju bliskov.

Stara ženica, ki jo je brezsrčni gospodar pogljal kot užitkarico iz bajte, je našla zatočišče pri zaprti tem krojaču, ki mu je donasala celo dobiček. Prorokovala je trumam, ki so jo prošile ponoči in odsvetovala zakonske zveze. Ču bi rodili zarod črni dobi v žrelo. Nekemu mesečnemu pastirju je natvezila bajko o vojni med človekom in zemljo, kar ga je na vso moč prevzelo, da so ga našli vaščani vsega jokajočega na cerkvenem pragu.

Vojna med človekom in zemljo. Misli bi, da se bodo začeli ljudje družiti kot bratje in sestre, pa je bilo narobe. Iz oči jim je začela sijati lokavost in nezaupljivost. Roka se je roki odmikala. Besede so bile odseckane in jednate kot telegrafska znamenja. Že otroci so se osvobajali staršev in se lihotajili med brzdomeci. Brezdomstij je začelo mikati. Nomadski duh, ki so ga stoletja vzgoje in reda uspravala, se je po-

bunjeval in tikal kot odgnani tuje na vrata. Brezdomstvo je bila edina gotovost. Požarni signali so se vse bolj ostrili. Zvon jim ni več oznanjal božjega kraljestva, temveč bil jim je klakar ne-nadnih, zagonečnih razodetj: razodetje požara, kot je tulež trobila razodetje avta in strel iz topa prebujenje v razbijanje in rušenje.

Vodovje je še vedno mra. Zdranjeni levi, ki so jih v nočeh bičale vijolične nebeske sulice, si zataglo hropeli in se igrali s travniki, polji in cestami. Trgali so mostove, kot da so jih zgradili otroci, ne pa delavne roke večjih stavbiteljev, ki so nekoč kot za večnost postavljali spomenike svoje zmagovalnosti.

Toda ogromni železniški viadukti, ki se je bočil kot slavolok nad pobesnelo reko, je bil videti neporazen. Visoko nad poplavljenno dolino so drveli brzi vlaki, so drdrale tovarne kače. Tujina jih je opotila, tujina jih pogoltna, komaj za par sekund so se brezbržno ozirali nad besnečim pustošenjem spodaj. Uporni Andreje je razumel. Kot iz sanj jim je tolmačil in kazal z roko drveče vlakove: "Ali čujete njih rezki porog? Tega voda ne premore. Vasi dedje, Vasi očetje in vsi so peli in sanjali, so trpeli in se veselili in jokali. Kakor je zemlja velala. Kakor se je zljubilo nebu. Uboga deca solnce in zemlje, vode in zraka. Tam in pokazal je v dalje šumečih velesmet, kamor so železce grmeče kače, tam jim ni mar ne solnce, ne zemlje, vode, ne zraka. Umetna solnce ji pretvarjajo noč v dan, v zavitih cevih in steklenicah pretakajo tekočine, ki bodo kdaj nadomestovale vsakdanji kruh."

Kljubovala mu je stoletna starost, ki ji je tupljenje že čisto zora. Druga toba čreda radovednežev, ki so z naslodo tipali za pomirjevalnimi uradnimi poročili še bolj porazna dejstva. Neki odpuščen delavec je začel gromovito obdoličevati tehniko. Vodili so ga iz gostilne v gostilno in ga napajali. On jim je govoril. Vzneseno, plantče. O rudnikih, o Orientekspresu, o radiu, o telefonih. Svojo razlago je stalno okraševal s krivicami, ki jih povzročajo te jeklnske iznajdbe. Govoril jim je o velikih stvarkah in uporih in o borbah med bogatimi in zaštonjkarji. In ko so ga poslušali, jim je pred duhovnimi očmi rastla strahotna apokaliptična zver Tehnika: ogromen pajk aeroplanov, avtor in najgroznejši strojev, ki je omrežil že vso zemljo. In zemlja — kot da so jo užalili: začela jih je opozarjati.

Že par noči je zganilo hiše zateglo zamolčko bobnenje, ki je utihnilo v pluskoto dežja in v gmetirju in križanju bliskov.

kot je bil, je pulnil iz pipe in mrelal.

Deževalo je že šesti dan. Kamorkoli je segel pogled, — vse do gora se je pozibavalo kalno valovje, izpod katerega so sragali otočki z bornimi, izpraznjenimi kočami, ki so se po njih že začele iztegovati grivaste šape orjaške zveri.

Ljudje so kamenili. Polasčal se jih je strah popolne negotovosti. Kakor da se je premaknila zemeljska os. Kakor da je prenehala tečnost.

In kakor morda v dobi trogloditov, so zadobivali plašen pogled bežeče zveri, beseda je omnela, vas se je povesila in vse je stnilo, prihujilo in priždelo v brezmejno pričakovanje. V pričakovanje, ki je groznejše kot predsmrtni strah.

Tudi molitev je ugasnila. In voda narašča, narašča.

Toda ogromni železniški viadukti, ki se je bočil kot slavolok nad pobesnelo reko, je bil videti neporazen. Visoko nad poplavljenno dolino so drveli brzi vlaki, so drdrale tovarne kače. Tujina jih je opotila, tujina jih pogoltna, komaj za par sekund so se brezbržno ozirali nad besnečim pustošenjem spodaj. Uporni Andreje je razumel. Kot iz sanj jim je tolmačil in kazal z roko drveče vlakove: "Ali čujete njih rezki porog? Tega voda ne premore. Vasi dedje, Vasi očetje in vsi so peli in sanjali, so trpeli in se veselili in jokali. Kakor je zemlja velala. Kakor se je zljubilo nebu. Uboga deca solnce in zemlje, vode in zraka. Tam in pokazal je v dalje šumečih velesmet, kamor so železce grmeče kače, tam jim ni mar ne solnce, ne zemlje, vode, ne zraka. Umetna solnce ji pretvarjajo noč v dan, v zavitih cevih in steklenicah pretakajo tekočine, ki bodo kdaj nadomestovale vsakdanji kruh."

Kljubovala mu je stoletna starost, ki ji je tupljenje že čisto zora. Druga toba čreda radovednežev, ki so z naslodo tipali za pomirjevalnimi uradnimi poročili še bolj porazna dejstva. Neki odpuščen delavec je začel gromovito obdoličevati tehniko. Vodili so ga iz gostilne v gostilno in ga napajali. On jim je govoril. Vzneseno, plantče. O rudnikih, o Orientekspresu, o radiu, o telefonih. Svojo razlago je stalno okraševal s krivicami, ki jih povzročajo te jeklnske iznajdbe. Govoril jim je o velikih stvarkah in uporih in o borbah med bogatimi in zaštonjkarji. In ko so ga poslušali, jim je pred duhovnimi očmi rastla strahotna apokaliptična zver Tehnika: ogromen pajk aeroplanov, avtor in najgroznejši strojev, ki je omrežil že vso zemljo. In zemlja — kot da so jo užalili: začela jih je opozarjati.

Že par noči je zganilo hiše zateglo zamolčko bobnenje, ki je utihnilo v pluskoto dežja in v gmetirju in križanju bliskov.

Stara ženica, ki jo je brezsrčni gospodar pogljal kot užitkarico iz bajte, je našla zatočišče pri zaprti tem krojaču, ki mu je donasala celo dobiček. Prorokovala je trumam, ki so jo prošile ponoči in odsvetovala zakonske zveze. Ču bi rodili zarod črni dobi v žrelo. Nekemu mesečnemu pastirju je natvezila bajko o vojni med človekom in zemljo, kar ga je na vso moč prevzelo, da so ga našli vaščani vsega jokajočega na cerkvenem pragu.

Vojna med človekom in zemljo. Misli bi, da se bodo začeli ljudje družiti kot bratje in sestre, pa je bilo narobe. Iz oči jim je začela sijati lokavost in nezaupljivost. Roka se je roki odmikala. Besede so bile odseckane in jednate kot telegrafska znamenja. Že otroci so se osvobajali staršev in se lihotajili med brzdomeci. Brezdomstij je začelo mikati. Nomadski duh, ki so ga stoletja vzgoje in reda uspravala, se je po-

bunjeval in tikal kot odgnani tuje na vrata. Brezdomstvo je bila edina gotovost. Požarni signali so se vse bolj ostrili. Zvon jim ni več oznanjal božjega kraljestva, temveč bil jim je klakar ne-nadnih, zagonečnih razodetj: razodetje požara, kot je tulež trobila razodetje avta in strel iz topa prebujenje v razbijanje in rušenje.